BISBAT DE TORTOSA
Vida Diocesana
ANY LII ■ NÚM. 20 | 14 de maig de 2023 | www.bisbattortosa.org / Aportació voluntària: 0,30 €

PARAULES DE VIDA

«No us deixaré orfes: tornaré a venir»

En la història del creixement de l'Església primera comença una nova etapa. L'anterior havia estat presidida per la figura ideal del protomàrtir *Esteve*; la d'ara girarà entorn de l'activitat missionera de *Felip*, anomenat *evangelitzador* (*Ac* 21,8), que fou un dels Set elegits *per distribuir l'ajuda als pobres* (*Ac* 6,3s).

Això mostra que ni *els Dotze* han d'abandonar la tasca de la caritat ni els *Set* poden prescindir de la missió evangelitzadora.

La 1a carta de Pere, a la part central (2,1-4,11), insisteix en les exigències del viure com a cristians: *Reverencieu de tot cor el Crist com a Senyor.*

Aquest deure bàsic implica moltes dimensions. Però n'hi ha una particularment necessària en la missió evangelitzadora: *Estigueu sempre a punt per a donar una resposta a tothom qui us demani la raó de l'esperança que teniu.*

L'estil de vida autènticament cristià sempre provoca interrogants en els qui no comparteixen la nostra fe: per què viviu així?, per què no seguiu els criteris de la majoria? Si la nostra manera de pensar i de viure no provoca aquests interrogants en una societat dominada pels ídols del plaer i del diner, senyal de què no estem vivint com a autèntics seguidors de Jesucrist.

Davant aquest repte cal viure realment l'*esperança* pròpia dels cristians: una *esperança constant* (*1Te* 1,3) que neix de la *fe dinàmica* viscuda enmig de totes les circumstàncies de la vida.

Però se'ns hi demana també *donar raó de la nostra esperança.* Perquè a més del testimoniatge de vida, l'evangelització exigeix poder *donar raó* per la qual es necessita una formació sòlida, explicativa i enten-

nedora, de la nostra identitat cristiana com a motor del nostre estil de vida.

Jesús digué: «Si m'estimeu, guardareu els meus manaments»: Dir que l'estimo i no fer cas del seu ensenyament és un contrasentit. Amb raó afirma Jesús que *el qui m'estima és aquell que compleix els meus manaments.*

L'autèntic amor va molt més enllà d'un simple sentiment que sovint ve sense buscar-lo i se'n va sense poder-ho impedir.

L'amor és vocació fonamental innata de tot ésser humà, creat a imatge i semblança de Déu que és amor. Estimar de debò és asemblar-nos a Déu.

La reciprocitat de l'amor mostra la interconnexió entre l'amor rebut i el donat. *Si m'estimeu guardant els meus manaments, Jo pregaré el Pare que us donarà un altre Defensor:* de fet el nostre primer gran *Defensor-Paràclit* és el mateix Pare Déu que *no va plànyer el seu propi Fill sinó que el va entregar per nosaltres* (*Rm* 8,32).

L'altre gran Defensor-Paràclit de cada cristià és Jesucrist que *em va estimar fins a donar la seva vida per mi* (*Ga* 2,21).

Però el nostre Advocat Defensor Paràclit per excel·lència és *l'Esperit Sant* de qui diu Jesús: *Jo pregaré el Pare que us donarà una altre Defensor, l'Esperit de la Veritat, perquè es quedi amb vosaltres per sempre*. Enviant-nos el seu Esperit, Jesús farà realitat la seva Promesa: *No us deixaré orfes. Tornaré a venir.*

Amb aquesta triple referència al Paràclit, atribuïda a les tres Persones de la Santíssima Trinitat, s'està subratllant la Unitat d'un sol Déu en tres persones divines distintes.

Amb l'Evangeli de Jesucrist com a referència concreta del gran Pla de Déu i el missatge del Manament nou de l'amor com a eix vertebrador: *Estimeu-vos els uns als altres com Jo us he estimat. En això coneixeran que sou deixebles meus*.

La Pasqua del Malalt que celebrem avui ens recorda un grup preferit de Jesús, els malalts. No els deixem orfes! Siguem per ells el braç allargat del Ressuscitat!

José Luis Arín Roig
Administrador diocesà

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Quan parla el cor

L'evangelista Joan tota la vida recordà aquell Sopar Pasqual, el darrer que celebrà Jesús amb ells, en els inicis de la seva passió.

No fou un sopar ordinari. L'ambient no era de festa i xerinola sinó que s'hi respirava un to greu i tens propi d'un comiat que s'intuïa definitiu.

La primera sorpresa ja fou tot just en començar. Jesús s'alçà de taula, deixà el mantell i se cenyí una tovallola, prengué un gibrell amb aigua i es posà a rentar els peus dels seus deixebles. Aquest gest poc habitual el feien, en tot cas, els servents als amos. I Jesús es presenta com a servent i els diu que s'ho facin ells també els uns als altres.

Després, ja asseguts altre cop a taula, convidà respectuosament Judes que sortís a fer la feina que estava fent, sense que la resta comprenguessin massa el què passava o de què es tractava.

Quan restà sol, amb els deixebles fidels, els ofereix el pa i els passa la copa del vi, transformats en el seu cos i la seva sang. Amb un encàrrec: *«Feu això en memòria meva».* Aquestes paraules deurien sonar com la voluntat manifestada del pare que els fills no oblidaran mai i compliran sempre.

Al llarg del sopar, s'havia creat un ambient íntim, de proximitat afectiva. Jesús se sincera llargament amb els seus amics. Els parla amb el cor. De les confidències d'aquest llarg llevant de taula és el text evangèlic que hem llegit avui: *«Si m'estimeu, guardareu els meus manaments...».* Si m'estimeu no és un condicional sinó un consecutiu: com que m'estimeu, guardareu els meus manaments. Coneix i confia en els seus amics...

Jesús s'acomiada. Però la seva partença no és un abandonament dels seus, no els vol deixar orfes. Per això pregarà: *«el Pare que els donarà un altre Defensor, l'Esperit de la veritat»,* que es quedarà amb ells per sempre.

El vocabulari s'entendreix: *«fillets».* I també el missatge: *«estimeu-vos els uns als altres tal com jo us he estimat... A vosaltres us he dit amics... Tal com el Pare m'estima, també jo us estimo a vosaltres...».*

Jesús ens anuncia propers abandonaments i negacions puntuals però l'amor que es tenen serà més fort que totes les contrarietats.

I Joan, ja ancià, recorda que l'amor i les paraules sortides del cor de Jesús els mantingueren units entre ells, amb el mateix Jesús i fins amb el Pare del cel.

Mn. Ramon Sàrries

PALABRAS DE VIDA

«No os dejaré huérfanos, volveré a vosotros»

En la historia del crecimiento de la Iglesia primera empieza una nueva etapa. La anterior había sido presidida por la figura ideal del protomártir *Esteban*; la de ahora girará en torno a la actividad misionera de *Felipe*, denominado *evangelista* (*Ac* 21,8), que fue *uno de los Siete* elegidos para *ocuparse del servicio de las mesas* (*Ac* 6,3s).

Esto muestra que ni *los Doce* tienen que abandonar la tarea de la caridad ni *los Siete* pueden prescindir de la misión evangelizadora.

La 1.ª carta de Pedro, en la parte central (2,1-4,11), insiste en las exigencias del vivir como cristianos: *Glorificad a Cristo el Señor en vuestros corazones.* Este deber básico implica muchas dimensiones. Pero hay una particularmente necesaria en la misión evangelizadora: *dispuestos siempre para dar explicación a todo el que os pida una razón de vuestra esperanza.*

El estilo de vida auténticamente cristiano siempre provoca interrogantes en quienes no comparten nuestra fe: ¿por qué vivís así?, ¿por qué no seguís los criterios de la mayoría? Si nuestra manera de pensar y de vivir no provocan estos interrogantes en una sociedad dominada por los ídolos del placer y del dinero, es señal de que no estamos viviendo como auténticos seguidores de Jesucristo.

Ante este reto hay que vivir realmente *la esperanza* propia de los cristianos: *la firmeza de la esperanza* (*1Te* 1,3) que nace de *la actividad de la fe* vivida en medio de todas las circunstancias de la vida.

Pero se nos pide también *dar razón de nuestra esperanza*. Porque además del testimonio de vida, la evangelización exige poder *dar razón*, motivo por el cual se necesita una formación sólida, explicativa y entendedora, de nuestra identidad cristiana como motor de nuestro estilo de vida.

Jesús dijo: «Si me amáis, guardaréis mis mandamientos»: Decir que le amo y no hacer caso de su enseñanza es un contrasentido. Con razón afirma Jesús que *el que acepta mis mandamientos y los guarda, ese me ama*.

El auténtico amor va mucho más allá de un simple sentimiento que a menudo viene sin buscarlo y se va sin poderlo impedir.

El amor es una vocación fundamental innata de todo ser humano, creado a imagen y semejanza de Dios que es amor. Amar de verdad es parecernos a Dios.

La reciprocidad del amor muestra la interconexión entre el amor recibido y el dado. *Si me amáis, guardaréis mis mandamientos. Y yo le pediré al Padre que os dé otro Paráclito:* de hecho, nuestro primer gran Defensor-Paráclito es el mismo Padre Dios que no se reservó a su propio Hijo, sino que lo entregó por todos nosotros (*Rm* 8,32).

El otro gran Defensor-Paráclito de cada cristiano es Jesucristo que *me amó y se entregó por mí* (*Gál* 2,21).

Pero nuestro Abogado Defensor Paráclito por excelencia es *el Espíritu Santo* de quien dice Jesús: *Y yo le pediré al Padre que os dé otro Paráclito, que esté siempre con vosotros, el Espíritu de la verdad.* Enviándonos a su Espíritu, Jesús hará realidad su Promesa: *No os dejaré huérfanos, volveré a vosotros.*

Con esta triple referencia al Paráclito, atribuida a las tres Personas de la Santísima Trinidad, se está subrayando la Unidad de un solo Dios en tres personas divinas distintas.

Con el Evangelio de Jesucristo como referencia concreta del gran Plan de Dios y el mensaje del Mandamiento nuevo del amor como eje vertebrador: *En esto conocerán todos que sois discípulos míos: si os amáis unos a otros.*

La Pascua del Enfermo que celebramos hoy nos recuerda a un grupo preferido de Jesús, los enfermos. ¡No los dejemos huérfanos! ¡Seamos para ellos el brazo extendido del Resucitado!

José Luis Arín Roig
Administrador diocesano

Trobada Infantil Diocesana

El passat diumenge 26 de març es va portar a terme la Trobada Infantil Diocesana, després de més de tres anys sense poder-la realitzar. Aquest any la Trobada portava com a títol, «Feu el que Ell us digui», i estava oberta a xiquets de la catequesi de Comunió i Postcomunió i, també, a les seves famílies. Cal dir que va ser una grata sorpresa poder comptar amb un bon nombre de famílies que acompanyaven els seus fills.

La jornada va començar amb la presentació de totes les parròquies participants i un «scape room» al llarg de tot l'edifici del Seminari, per tal d'obrir un cofre que contenia una frase important, el tresor que Jesús ens ha deixat per tal de canviar les nostres vides. Corredisses, proves d'habilitat i d'enginy van ser els ingredients que van portar els participants a descobrir frases de l'Evangeli que ens animen a viure una vida a l'estil del Senyor.

Mentrestant, les famílies que van participar també van tenir el seu espai per fer un cafè i escoltar el testimoni d'un matrimoni cristià que va compartir la seva experiència d'educació cristiana en el sí de la seva família.

Després, temps per a la catequesi i la celebració de l'Eucaristia presidida per l'administrador diocesà.

Per la tarda, temps per compartir la taula i la bona convivència, i també una gimcana.

Els cants i les danses van posar el punt i final a una jornada que ja feia temps que no es podia celebrar.

Mn. Tomàs Mor

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex_es: «Aquest és el poder de Crist: l'amor. La grandesa del seu poder no utilitza la força de la violència, sinó la feblesa de l'amor. Ell ens confereix el poder d'estimar com Ell ha estimat: de manera incondicional, sempre, a tots, fins i tot als enemics» (5 de novembre).

@Pontifex_es: «La cultura de la cura és l'antídot contra un món impregnat d'individualisme i presoner de la tristesa. Aprenguem a fer-nos càrrec dels altres, de la ciutat, de la societat, de la creació, per a experimentar l'alegria de l'amistat i de la gratuïtat» (5 de novembre).

@Pontifex_es: «En la massa del món, vosaltres els joves sou el bon llevat destinat a créixer, a superar tantes barreres socials i culturals, i a promoure gèrmens de fraternitat i novetat, convertint-vos en la base d'una societat amiga i solidària» (5 de novembre).

@Pontifex_es: «Busqueu sempre, abans que les opinions d'internet, bons consellers en la vida, persones sàvies i de confiança que puguin orientar-vos, ajudar-vos. Cadascun de nosaltres necessita ser acompanyat en el camí de la vida» (5 de novembre).

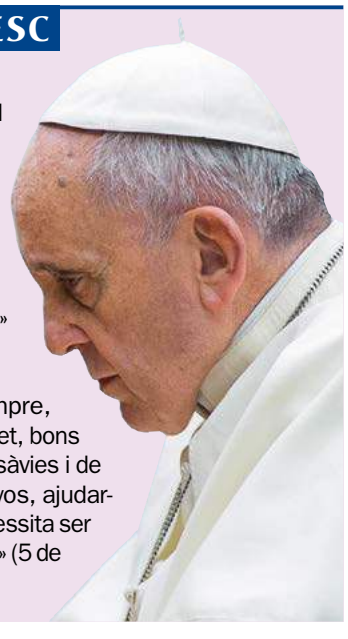

Pregó de Setmana Santa a Tortosa

El dissabte 1 d'abril va tenir lloc al Centre d'Interpretació de la Setmana Santa, el Pregó a càrrec de sor Lucía Caram. És la quarta dona que fa el Pregó de la Setmana Santa tortosina. La Sra. Cinta Carles va citar els diferents actes que s'havien celebrat entorn d'aquesta setmana organitzats per l'Agrupació de Confraries. A continuació, la Sra. Alcaldessa, després de saludar els assistents, comentà que hi ha una relació estreta des de l'any 2016 amb sor Lucía Caram, una relació d'ajuda als xiquets/es més vulnerables a fi que puguen estudiar llengües, anar a colònies..., ara ampliada amb empreses del nostre territori.

Arribat el moment d'intervenir, sor Lucía, que participa a Tortosa en el projecte «Invulnerables», saludà tots els assistents i inicià el Pregó amb les paraules de sant Pau: «"Ocupeu-vos en la vostra salvació amb por i tremolor". Jo us dic que vinc aquí amb por i tremolor. A Tortosa la Setmana Santa té una llarga tradició i quan hi vinc tinc una gran il·lusió. El favor més gran que m'han fet els meus pares

són la fe, la vida i els germans. Quan la meva mare encara no tenia cap fill i desitjava tenir-los, s'encomanà a la Mare de Déu de la Cinta i som nou germans. Us agraeixo la vostra invitació per venir a fer el Pregó i poder compartir amb vosaltres la fe i l'amor en Jesucrist i la Mare de Déu de la Cinta. El Pregó és un anunci que es fa a viva veu amb motiu d'un esdeveniment significatiu. Avui anunciem la notícia de la Passió i Mort de Jesús i de la seua Resurrecció.

»Jesús va instaurar el nou Regne i el posà a les nostres mans. Obrim els ulls i serem capaços de tenir compassió dels germans que pateixen. Som nosaltres els qui fem el mal i malmetem la llibertat que Ell va posar a les nostres mans. Posem la mirada en Jesús a la Creu i mirem com sent l'abandó del seu Pare: "Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?". "Pare, a les vostres mans encomano el meu esperit". També nosaltres tenim l'oportunitat de viure la passió compartida, que és igual a compassió. Obrim els nostres cors que la Setmana Santa ja està aquí, la setmana gran que ens recorda que després de la mort ve la Resurrecció.»

La Sra. Cinta Carles donà les gràcies a sor Lucía Caram i la Sra. Cinta Fontanet, presidenta de l'Agrupació de Confraries, li lliurà un record que representa les nostres confraries. La presidenta de l'Agrupació de Confraries tancà l'acte, amb el desig d'una bona Setmana Santa i una feliç Pasqua de Resurrecció.

Maria Joana Querol Beltrán

Missa Crismal a la Catedral de Tortosa

El dia 3 d'abril, Dilluns Sant, a les 11.30 h, s'aplegaren a la Catedral cinquanta-cinc preveres i cinc diaques permanents per celebrar la Missa Crismal, presidits pel bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Javier Vilanova Pellisa, ja que la nostra diòcesi està en seu vacant.

Aquest any celebraven les Noces d'Or Sacerdotals Mn. Ramon Font, Mn. José Luis Arín; i les Noces d'Argent Mn. Antonio Sesé, Mn. Josep M. García, Mn. Jordi Salvadó, Mons. Javier Vilanova i Mn. Emilio Vives.

Mons. Javier Vilanova inicià l'homilia demanant al Senyor que envie a la diòcesi de Tortosa un nou pastor i felicitant els meus germans preveres que celebreu els cinquanta i vint-i-cinc de la vostra ordenació sacerdotal. En la imposició de les mans l'Esperit ens conforta i pren possessió de nosaltres i ens demana que ens abandonem al Senyor i li donem les nostres mans. Aquesta imposició crea una veritable comunió entre el bisbe i els sacerdots. Un sacerdot mai està sol, perquè el sagrament ens ha unit. La fraternitat sacerdotal ens allibera d'un tancament i el nostre sacerdoci ha d'estar amarat de l'amor de Déu, qui ens ha cridat d'una manera exigent i a la vegada generosa.

El camí de la vida del sacerdoci ens porta al despreniment; com a sacerdots no ens pertanyem a nosaltres, som totalment de Crist. Pel celibat fem una confessió de fe i podem ungir el poble de Déu, on trobarem l'alegria pel Regne.

L'oli sagrat és el símbol de l'amor de Déu. També és l'oli de l'alegria, la qual prové de l'amor de Crist. Tots som conscients de com viu la societat, però el Pare està sempre actuant en nosaltres i ens demana que ens mantinguem en fidelitat enmig d'un món que ens envolta amb moltes dificultats. Encomanem al Senyor els germans que aquest any han passat a la Casa del Pare: Mn. Antoni Cunill, Mn. Antonio Ripollés i Mn. Tomàs Pallarés. Ho demanem posant per intercessora la Mare de Déu i els sants tortosins.

A continuació, el presbiteri diocesà va renovar les promeses sacerdotals i es va passar a la col·lecta en la qual també van contribuir els preveres, destinada als damnificats de Turquia i Síria, que va recaptar 3.236,30 euros.

En la pregària pels fidels difunts, es van encomanar els preveres que havien mort des de l'última Missa Crismal. Abans de la Doxologia de la pregària eucarística, el Sr. Bisbe va beneir l'oli dels malalts

i després de l'acció de gràcies, el Sr. Bisbe va beneir l'oli dels catecúmens i consagrà el sant Crisma, estenent la mà dreta tots els concelebrants.

El bisbe Javier impartí la benedicció final i amb el cant *Salve Regina* vam acabar l'entranyable celebració de la Missa Crismal.

Tot seguit es va compartir un dinar de germanor al Seminari i, al final, els preveres que celebraven l'aniversari de la seua ordenació, inclòs el bisbe Javier, van donar les gràcies al Senyor per la seua vida sacerdotal.

Maria Joana Querol Beltrán

AGENDA

Divendres 19, Benicarló, Parròquia Sant Pere, a les 19 h, confirmacions.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

15. ☐ **Dilluns** (lit. hores: 2a setm.) [Fets 16,11-15 / Sl 149 / Jo 15,26-16,4a]. Sant Isidre (s. XI-XII), llaurador, de Madrid, casat amb María de la Cabeza, patró de la pagesia; sant Torquat, bisbe de Guadix i mr.; santa Joana de Lestonnac, rel. viuda, fund. Companyia de Maria, de Bordeus (ODN, 1697).

16. ☐ **Dimarts** [Fets 16,22-34 / Sl 137 / Jo 16,5-11]. Sant Honorat, bisbe, patró dels forners o flequers; sant Joan Nepomucè, prev. de Praga i mr. del secret de confessió.

17. ☐ **Dimecres** [Fets 17,15.22-18,1 / Sl 148 / Jo 16,12-15]. Sant Pasqual Bailon (1540-1592), rel. franciscà mort a Vila-real, patró d'associacions i congressos eucarístics; santa Restituta, vg.

18. ☐ **Dijous** [Fets 18,1-8 / Sl 97 / Jo 16,16-20]. Sant Joan I, papa (523-526) i mr.; sant Pròsper (s. VIII), bisbe de Tarragona; sant Fèlix de Cantalici, rel. caputxí.

19. ☐ **Divendres** [Fets 18,9-18 / Sl 46 / Jo 16,20-23a]. Sant Francesc Coll (1812-1875), prev. dominicà, de Gombrèn (Ripollès), fund. Dominiques de l'Anunciata, a Vic (RDA, 1856); sant Pere Celestí, papa dimissionari (Celestí V), abans monjo i fund.; santa Ciríaca.

20. ☐ **Dissabte** [Fets 18,23-28 / Sl 46 / Jo 16,23b-28]. Sant Bernadí de Siena (1380-1444), prev. franciscà, devot del nom de Jesús, patró dels publicistes i dels esparters; sant Baldiri o Boi, mr.

21. ☐ **Diumenge vinent,** l'Ascensió del Senyor (lit. hores: de la Solemnitat) [Fets 1,1-11 / Sl 46 / Ef 1,17-23 / Mt 28,16-20]. Sant Secundí, mr. a Còrdova; sant Cristòfor Magallanes i els seus companys, mrs.; santa Virgínia, viuda.

Diumenge VI de Pasqua (A)

Lectura dels Fets dels Apòstols
(Ac 8,5-8.14-17)

En aquells dies, Felip baixà a la província de Samaria, i predicava el Messies als de la regió. Unànimement la gent feia cas de Felip, després de sentir-lo i de veure els prodigis que feia: els esperits malignes sortien de molts posseïts, xisclant tant com podien, i molts invàlids o paralítics recobraven la salut. La gent d'aquella província se n'alegrà molt.

Quan els apòstols, a Jerusalem, sentiren dir que Samaria havia acceptat la paraula de Déu, els enviaren Pere i Joan. Hi anaren, doncs, i pregaven per ells, perquè rebessin l'Esperit Sant, que encara no havia vingut sobre cap d'entre ells; només havien estat batejats en el nom de Jesús, el Senyor. Pere i Joan els imposaven les mans, i rebien l'Esperit Sant.

Salm responsorial (65)

R. *Aclama Déu, tota la terra.*

Aclama Déu, tota la terra. / Canteu la glòria del seu nom, / canteu la seva fama gloriosa. / Digueu a Déu: / «Que en són d'admirables, les vostres obres!» R.

«Tota la terra es prosterna davant vostre / i canta la glòria del vostre nom.» / Veniu a contemplar les gestes de Déu. / Que n'és d'admirable el que fa amb els homes! R.

Convertí el mar en terra ferma, / passaren el riu a peu eixut. / Ell és la nostra alegria, / ell, que sempre governa amb el seu poder. R.

Veniu, fidels de Déu, escolteu-me; / us contaré el que ha fet per mi. / Beneït sigui Déu: / No ha refusat la meva súplica, / ni m'ha negat el seu amor. R.

Lectura de la primera carta de sant Pere
(1Pe 3,15-18)

Estimats, reverencieu de tot cor el Crist com a Senyor. Estigueu sempre a punt per donar una resposta a tothom qui us demani la raó de l'esperança que teniu; però feu-ho serenament i amb respecte. Guardeu neta la vostra consciència; així els qui critiquen la vostra bona conducta de cristians s'hauran d'avergonyir d'haver-ne malparlat. Si és voler de Déu, val més sofrir per haver obrat bé que per haver obrat malament. També Crist morí una vegada per raó dels pecats. Ell, el just, va morir pels injustos, per conduir-nos a Déu. El seu cos va ser mort, però per l'Esperit va ser retornat a la vida.

Lectura de l'Evangeli segons sant Joan
(Jn 14,15-21)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Si m'estimeu, guardareu els meus manaments; jo pregaré el Pare, que us donarà un altre Defensor, l'Esperit de la veritat, perquè es quedi amb vosaltres per sempre. El món no el pot rebre, perquè no és capaç de veure'l ni de conèixer-lo, però vosaltres sí que el coneixeu, perquè habita a casa vostra i està dins de vosaltres. No us deixaré orfes: tornaré a venir. D'aquí a poc, el món ja no em veurà, però vosaltres sí que em veureu, perquè jo visc, i vosaltres també viureu. Aquell dia sabreu que jo estic en el meu Pare, i vosaltres en mi, i jo en vosaltres. El qui m'estima és aquell que té els meus manaments i els compleix; el meu Pare l'estimarà, i jo també l'estimaré i me li faré conèixer clarament.»

Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles
(Hch 8,5-8.14-17)

En aquellos días, Felipe bajó a la ciudad de Samaría y les predicaba a Cristo. El gentío unánimemente escuchaba con atención lo que decía Felipe, porque habían oído hablar de los signos que hacía, y los estaban viendo: de muchos poseídos salían los espíritus inmundos lanzando gritos, y muchos paralíticos y lisiados se curaban. La ciudad se llenó de alegría. Cuando los apóstoles, que estaban en Jerusalén, se enteraron de que Samaría había recibido la palabra de Dios, enviaron a Pedro y a Juan; ellos bajaron hasta allí y oraron por ellos, para que recibieran el Espíritu Santo; pues aún no había bajado sobre ninguno; estaban solo bautizados en el nombre del Señor Jesús. Entonces les imponían las manos y recibían el Espíritu Santo.

Salmo responsorial (65)

R. *Aclamad al Señor, tierra entera.*

Aclamad al Señor, tierra entera; / tocad en honor de su nombre, / cantad himnos a su gloria. / Decid a Dios: «¡Qué temibles son tus obras!». R.

Que se postre ante ti la tierra entera, / que toquen en tu honor, / que toquen para tu nombre. / Venid a ver las obras de Dios, / sus temibles proezas en favor de los hombres. R.

Transformó el mar en tierra firme, / a pie atravesaron el río. / Alegrémonos en él. / Con su poder gobierna eternamente. R.

Los que teméis a Dios, venid a escuchar, / os contaré lo que ha hecho conmigo. / Bendito sea Dios, que no rechazó mi súplica / ni me retiró su favor. R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro
(1Pe 3,15-18)

Queridos hermanos: Glorificad a Cristo el Señor en vuestros corazones, dispuestos siempre para dar explicación a todo el que os pida una razón de vuestra esperanza, pero con delicadeza y con respeto, teniendo buena conciencia, para que, cuando os calumnien, queden en ridículo los que atentan contra vuestra buena conducta en Cristo. Pues es mejor sufrir haciendo el bien, si así lo quiere Dios, que sufrir haciendo el mal. Porque también Cristo sufrió su pasión, de una vez para siempre, por los pecados, el justo por los injustos, para conduciros a Dios. Muerto en la carne, pero vivificado en el Espíritu.

Lectura del santo Evangelio según san Juan
(Jn 14,15-21)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos. «Si me amáis, guardaréis mis mandamientos. Y yo le pediré al Padre que os dé otro Paráclito, que esté siempre con vosotros, el Espíritu de la verdad. El mundo no puede recibirlo, porque no lo ve ni lo conoce; vosotros, en cambio, lo conocéis, porque mora con vosotros y está en vosotros. No os dejaré huérfanos, volveré a vosotros. Dentro de poco el mundo no me verá, pero vosotros me veréis y viviréis, porque yo sigo viviendo.

Entonces sabréis que yo estoy en mi Padre, y vosotros en mí y yo en vosotros. El que acepta mis mandamientos y los guarda, ese me ama; y el que me ama será amado por mi Padre, y yo también lo amaré y me manifestaré a él».

COMENTARI

«No us deixaré orfes. Tornaré a venir»

El proper diumenge celebrarem l'Ascensió del Senyor. L'evangeli d'avui ens hi prepara: *No us deixaré orfes: tornaré a venir. D'aquí a poc, el món ja no em veurà*. Però Jesús ens envia el seu Esperit per a no quedar orfes: *Jo pregaré el Pare que us donarà un altre Defensor, l'Esperit de la veritat, perquè és quedi amb vosaltres per sempre*. Però no tothom pot rebre aquest Esperit. Per això ha començat dient: *Si m'estimeu, guardareu els meus manaments* i llavors pregarà el Pare que enviï l'Esperit. Estimar equival a guardar els manaments: *El qui m'estima, és aquell que té els meus manaments i els compleix; el meu Pare l'estimarà i jo també l'estimaré*. Si estimem hi ha una comunió mútua d'amor entre el Pare, Jesús i nosaltres. Aquest Esperit d'amor és l'Esperit Sant. A la primera lectura hem vist que un dels diaques escollits per a distribuir l'ajuda a les viudes de la comunitat no solament es limitava a aquest servei *sinó que predicava el Messies als de la regió* [de Samaria]. De tal manera que *també feia prodigis*. Però hi faltava la comunió amb l'Església mare i sobretot rebre l'Esperit Sant. *L'Esperit Sant encara no havia vingut sobre cap d'entre ells; només havien estat batejats en el nom de Jesús, el Senyor*. Formar part de l'Església no és un iniciativa personal d'un individu aïllat sinó que cal viure-ho en comunió amb tota la comunitat cristiana. Els apòstols visiten aquesta comunitat perquè rebin l'Esperit: *Pregaven per ells perquè rebessin l'Esperit Sant*. El baptisme suposa sempre rebre l'Esperit. I si ens deixem endur per aquest Esperit serà possible fer realitat el que diu Pere a la segona lectura: *Estigueu sempre a punt per a donar una resposta a tothom qui us demani la raó de l'esperança que teniu; però fer-ho serenament i amb respecte:* predicar l'evangeli sí, imposar-lo no. I també sofrir per l'evangeli. *Crist va morir però per l'Esperit fou retornat a la vida*. L'Esperit ens farà ser testimonis de l'evangeli i sofrir, si cal, les persecucions. Ell és el Defensor, l'Esperit de la veritat.

Mn. Jaume Pedrós

Director: Mn. Víctor Cardona - Edició: MCS, c/ Cruera 5-7, 43500 Tortosa; tel. 977 440 700; fax 977 440 378
A/e: mcs@bisbattortosa.org - Web: www.bisbattortosa.org; Dip. legal B. 52210-2000 - Realització: Impresión Offset Derra, s.l.